

הרוח ביום הבחירות; בהיערכות הכו' חות האחרים; ביכולתנו להוכיח בפועל, לפני יום הבחירות, את חשיבותו הבני' לאומית; בשילוב כל הכלים היכולים לעמוד לשרות מלחנה כזה; ברצון של כל המשתתפים להשקיע את מלוא כוחם במאמץ המשותף; בטיב ההנהגה ובדימויות. לרובם את לב הציבור ולרוב את יכולתו.

התחזית:

3-8 מודעים

ייתי אומר שבאופן מציאותי יכר של לה רשמית זאת לקוות למינימום דאטום. המיסוף המאחרו תלוי באישים ובאירועים מסוימים, העשויים לשנות את סדר-ההגודל של המאמץ (כולו). מה יהיה המצע?

אני מציע שהרשימה תתבסס על מצע "המועצה הישראלית למען שלום יש-ראלי-פלסטיני", שהוא מיסמך ברור, בהיר, מנוסח בקפדנות, מעשי, פטריטי וציוני. כולנו השתתפנו בחיבורו, והוא מציג את כולנו.

בענייני-פנים יש להסתפק, לדעתי, בשר-רה של עקרונות מוסכמים, ולהשאיר את השאר למצפנו של כל חבר ולהכרי' עות מעשיות לגבי כל עניין שיעלה. ב" וודאי אסור לשחק עכשו במשחקים של דוקטרינות ו"אוימים", כפי שכבר אמרתי באותו מאמר מזה 1970, צריך להיות במקום מאמרו של ליברליס מתקדמים ולסוציאליסטים דמוקרטיים. אין בו מקום לקומוניסטים, ואין בו מקום לקני-אים לאומניים.

נותנת הבעייה הפרסונלית. בחזית הק' מה ערב בחירות, מודקרת בעיה זו תמיד מיכשול שאין בחירות מסתמנות באופק). קימה כפיין בחירות מסתמנות באופק). איך מתגברים על צרה צורה זו? אם מקום מעין מעד, הדרך המק' בלת היא לקבוע את הרששה העל-פי סדר-ההגודל של הכוחות המשתתפים בב' חירות האחרונות. זהו הדבר שהצענו בראשית המונעים ב-1973. כפי שציטטו במגזרות רבות, בייחוד כשמטרה זו נוסף שלא השתתף מעולם בבחירות ושי' אין לדעת מה גודל תרומתו.

אם מוקמת תנועה חדשה, הדרך הכי קובלת היא לשלב את הנושאים הבכ' רים בדרך של בחירות פנימיות. זה נראה יפה, אך יש לברר מיגזרות רבות. הנושאים ייבחרו במיקריות, ואין כל בני-טחון שתצא מכך סיעה פרלמנטרית ה' מסוגלת לפעול, תוך חלוקת-עבודה סבי' זה בין מומחים לטעמים השונים. בח' ריה הקמה ערב-בבחירות, ושלא יהיו לה הרבה אלפי חברים רשומים, שיטה זו עולה עוד יותר. אך אין לפסול אותה מראש.

כך או כך, אסור לתת לבעיות פרסר' נלוות לעמוד למיכשול בדרך ליעד כה חשוב. אני מוכן לומר זאת לכל המוע' מדים, וגם לעצמי.

ויבצע שיהדהד

בעולם

רשה לעצמי לסיים באותו המי' לים, שבחן סיימתי את מאמרי ב' נובמבר 1970, לפני שש שנים הרוח' גורל ומבוזבזות.

אם נקבץ במיחצער אחד את פגינו' בקאמפוסים ובבתי-הספר התיכוניים, את השמות המוהירים של אישי-השלום ב' עולם האקדמי והציבורי, את ראשי-הגשר שלנו בכנסת ובהסתדרות, את חברינו בעיתונות ובזירה האמנותית, את כוחנו האינטלקטואלי והחברתי, ו' את קשרינו הבינלאומיים המסועפים - נוכל לבצע מייבצע רבי-אירועים ומרשים בממדיה, שיהדהד בעולם וישנה את מאזן-הכוחות בארץ.

"העולם מחכה לכך. הארץ זקוקה לכך. אין שירות רב יותר שבו יכולים אנהנו לשרת את מדינתנו."

ענת, והודיע לידידיו הקרובים כי הוא רוי צה למות.

אלא שאו, שוב התהפך הגלגל. ירד תל-אביבי הציע לו לפתח בשותפות, אופיינית, גורמיידין. ברדוגו, בהתלהבותו ה' מישינת, נרתם מיד למשימה. תוך חר' דש ימים פתח מישרד נאה בן שני חד' רים מול קולנוע EDN בירושלים, שחר שתי נזכרתי אליו. אבי ברדוגו החל אדם חדש. העיסוק במיקצועו, עבודתו המישפטית, כל אלה מילאו את חייו. הוא חש שמתחיל "ללכת" מלא, והחליט כי הוא אוהב שברט ענת, שעבדה בינתיים כמלבישה בסרט הסלווייה שצילם הבמאי דני וולמן בהשר' תפחות תיקי דיין וצבי שיסל, בראשי-פניה.

עם הוצאתו של ברדוגו יפה-תואר וגבה גם משה ביבס, צעיר בלונדי דיגורמינא וגבה קומה, שהיה פנים מוכרות לאנשי מיש' טרת ירושלים. אסכי נעדר מן הארץ עשר שנים. משה הוא בנו, והיה ילד-התפנקים של הקבלן הספרדי שהיו לו רק בנות בלבד. הוא גדל ברחוב איבן-עזרא. אחד הרחובות המהודרים של רחביה, אולם עוד בילדותו אהב. למרות שאביו העשיר העתיר עליו מכל טוב, נהג לגנוב, לפרוץ ולשדוד, ואת כל שנות נעורו ובחורותו בילה במוסדות לעבריינים צעירים ובבתי-סוהר.

לפני כעשר שנים החליטה המישפחה לסדר אותו בחיים, ומה שיותר רחוק. אחת מאחיותיו, המתורגרת בצונזאולה, הביאה עימה לביקור בארץ צעירה יהודיה מקא' ראקאס. הכירה לה את משה. השניים הת' חתנו, ונסעו לוונצואלה. לפני כשנה חזר משה ארצה. הוא היה אחד הלקוחות הרא' שונים של אבי ברדוגו.

אלא שגם המישפחה שמה עין על ביבס בן 35. למחלקת המודיעין של המישפחה הגיעו ידיעות כי ביבס מחפש, באופן ישיר ובאמצע ידעותיו כביבס, לרכוש גיבו.

כתוצאה ממידע זה הושם מעקב על כל צעדיו של ביבס. הבלשים הבחינו כי הוא מבקר בקביעות בכתובות שונות, המשמ' שות לו לצרכים שונים.

מי היה "האנגלי"?

פני כשבוע נתפסו השניים, משה ואבי, במלון הילטון. הם חידו לאיש שהיה ידוע להם כ"האנגלי". חידו של משה נמצאה מזודה שהכילה אלבומי-בו' לים ומטבעות-זהב. "האנגלי" הצליח להת' חקק. לטענת אנשי העולם-התחתון לא היה האיש המיסתורי אלא איש-מישפחה אנגי-לויסאכסי שהושלת על-ידי המישפחה ושי' מש פיתיון. בחזית המלון, בתוך מכונית, ישבה ענת סארגוסטי. השוטרים מיהרו לע' צור גם אותה.

חצי שעה לפני שנעצרו השלושה יצא ביבס מהמלון - לטענת המישפחה, כדי להביא את המייוודה של הברוכו האגוב. להרכו עבר במייוודה ברדוגו ואסף את ענת. כאשר נשאלה ענת, על-ידי השופ' טים שהאריכו את מעצרה, מדוע הצטר' פה אל ביבס, אמרה כי הלכה לפגוש את החבר שלה. כפי שעשתה פעמים רבות בעבר, כאשר נשאלה מדוע חיקתה בכי' נית ולא עלתה לחדר שבמלון, הסבירה כי ידעה שברדוגו יצא לפגישה עיסקית. לא רצתה להפריע ומשום כך המתינה במכונית.

המישפחה טענה כי יש דברמה חשוד בעובדה שהצעירה ישבה במכונית בחוף. השופט החתבנה, וציווה לעצור אותה. עד לגמר החקירה.

כאשר הובא אבי ברדוגו לפני השופט, טען כי לא ידע כלל שהרכוש במייוודה הוא אגוב. לדבריו, ביבס הוא בנו של אדם אגוב, ואמרי בוכות עצמו, ולכן לא חשד במאום. מהרגם שהוזמן רק לשמש כמתורגמן וליועץ מישפטי ללקוחו.

גם במיקרה שלו לא השתכנע השופט, וציווה לעצורו ל-15 יום. ברדוגו לא חד' זיק מעמד. כאשר שמע כי גם ענת תשב במעצר נשבר, ופרץ בככי. כאשר חלפו הוריה על פניו ביקש את סליחתם, על שבתם הפכה מעורבת בפרשה. שלא באשר מתה" לדבריו.

במדינה

ראשי-המועצה, וולפוביץ, קיבל בלישכתו את נציגי המפגנים. אולם בעוד אנשי הוועד שוטחים בקשותיהם בפניה התפתחו האירועים בחוף בקצב מסחרר. שוטרי מישפחה כפר-סבא, שהיו אמורים לשמור על הסדר, החלו לוחצים לפינוי ההפגנה. סיפר ראי, ועדי-הפעולה, עוזר הכנה: תוך כדי הישיבה עם וולפוביץ קרא לי הקצין בן-לולו החוצה, ושם ראיתי חמישה שוטרים מתנפלים במכות על אחי הצעיר, חייל במדים, בגלל שרצה על לשבת בתוך בניין המועצה עד שנצא מהלישכה.

"שלמה צלניק, חוקר במישפחה כפר-סבא, תפס אותי בכוח וצבט אותי חזק ביד, בלי שאפשר היה להבחין בזה. הוא אמר לי: אם לא תודיע מייד על פיזור ההפגנה, נעצור אותך ואת אשתך ותגיעו לאבו-רכביר. אשתי, כרמלה, חטפה ממנה מכה בראש, ועד היום יש לה סימן כחול. "אתם תירקו בהמצער!", הייתה מוכרת, להפסיק את ההצגה הזאת, ובאמת הודיעתי על פיזור ההפגנה. מייד לאחר-מכן תפס אותי השוטר צבי, ועצר אותי.

במעצר, ככפר-סבא, הושיבו אותנו בחדר קר, למרות שהודעתי להם שאני חולה אסטמה, לא נתנו לי את התרופה. קיבלתי התקפת-אסטמה, ורק אחרי-כך הביאו לי רופא שטיפל בי והחזיר אותי להכרה. במעצר אמר לי הקצין חן: אותה תירקב פה'.

"לילה כאבו-רכביר". "הבת שלי, אילנה, מספר שלום אחואל, חזרה מ' בית-הספר, ואיך שהיא ירדה מהאוטובוס היא חטפה מכה בראש מהשוטר ויקטור גיבלי. נסעתי איתה למישפחה להתלונן, ויש ראיתי את עוזי שוכב מעולף בגלל האסטמה, ותיכף רצתי להביא לו את ה' תרופה שלו. כשחזרתי לתחנה, בשביל ה' תלונה, ראיתי פיתאום שעצרו את הבת שלי. לקחו אותה לאבו-רכביר, איפה שה' זונות והמסוממות והיא, רק בת 15, הייתה איש ועד מחרת בצהריים". "הבת הנורא, ששרה זאת והוסיפה: "זה היה גנור, כל הלילה להיות עם הנשים האלה. ישבתי כל הלילה במסדרון ובכיתי. הן הציעו לי כל מיני הצעות איומות."

"להשתין נגד הרוח!" יוסף חגי' אינו מתגורר בנווה-הרסון כלל, ולמקום ההפגנה הגיעו בדרך שלוש אופס' לים: "התפנה יוסף ורצתי לשוטור ויקטור, אתה במעצר", סיפר יוסף. "הכניסו אותי בכוח לניידת בפגנים. בדרך למישפחה, היכו אותי בכל הגוף. עד היום אני סובל כאבים, התנהגו אלי כמו לכלב. במישפחה פחדתי להתלונן על המכות שקיבלתי בי ניידת. רציתי רק שהכל ייגמר ויתנו לי ללכת משם. פעם אחת אמרתי לשוטר ש' עצר אותי שאני חושב שכל העניין לא בסדר, והוא אמר לי: כל מה שאתה אומר זה כמו להשתין נגד הרוח."

יוסף חגי', ושאר העצירים שזכו בטיפול נמרץ מצד שוטרי תחנת כפר-סבא במשך המישה ימים, מתכוונים להתלונן ולתבוע פיצויים מן השוטרים שהתעללו בהם ללא כל סיבה.

עסקים

חנייה בשם שמיים

רחבת בית-הכנסת-הגדול הפכה מיגרשי-חנייה, והמשתמשים בה מעלים תרומות נכבדות למוסד הקדוש

מצד החזית, אומר בית-הכנסת הגדול, שברחוב אלנבי בתל-אביב, קדושה וחיד, אולם צידו האחרון, הנסתר מעין, הניצב ברחוב בעל השם הקדוש הרסיני, הוא מרכז-עסקים פורה, המנוהלת על-ידי פרנסי ההיכל באזניות חליטין מוחלטות.

כחלק מעבודות השיפוץ שנערכו בבית-הכנסת לפני כארבע שנים, הוכשרה רחבה גדולה ובה רציף דקורטיבי. עיריית תל-אביבה והמועצה הדתית, שמימוניה ה' פרויקט (אשר חסם, למעשה, את רחוב הרסיני כערוק-תנועה), הועידו את המקום לאפשר המתפללים העלולים, חילול ועס. להישאר מחוץ להיכל בימי חג ומועד. ראשי בית-הכנסת, שקיבלו את השטח הענקי כמתנה משמיים, תפסו עדי-ממרה את האפשרויות הכלכליות העצומות הטמור נות בו. לא חלף זמן והנה, שוד ושבר! - הרחבה המפוארת הפכה מיגרשי-חנייה בתשלום. הוקמה "בוטקה" לסדרן, הוצבו

עמודי-ברזל, נמתחה שרשרת כבדה - והרי עסק מכניס ומשתלם ביותר בצורת מיגרשי-חנייה לתפארת.

החנייה הפורחים בתל-אביב מוכרים מיספר בעלי-אגרון, שהשתלטו על מיגרשי-חנייה עירוניים (יהודה הלוי, דואר אלנבי), ו' ערובים שם כספים הור, זולור מופנ' ב' פקחיה-עירייה, שחלקם מעלים עין מן ה' מתרחש. אך החניון שמפעיל בית-הכנסת-הגדול עולה על כולם ברמת תיחלכומו. בית הכנסת עולה גובה חמש לירות עבור החנייה, אך לא תמיד אפשר למצוא שם מקום פנוי. חלק גדול מן השטח תפוס על-ידי בעלי מינויים חודשיים (אנשי-עסקים שמישרדיהם בסביבה) המשלשלים לקופת פיהם 200 לירות לחודש לפחות. כל הכס' פים שגובה בית-הכנסת מלקוחותיו, חילור גיים כדתיים, מוגדרים כתרומה. מנהליו יודעים להסביר, לכל המתעניין, כי ה' תרומה למוסד - מלבד היותה מצווה מצויה למוסד - גם הוצאה לצורכי מסי-הכנסה.

כך למשל, ביקשה חברת רסקו, אשר מישרדיה שוכנים ברחוב הרסיני, לשריין לעובדיה הבכירים 15 מקומות-חנייה. ב' תמורה לכך נאלצה "לתרום" לקופת בית-הכנסת 16,500 לירות בשנת 1965. בשנה שעברה, כנראה עקב האינפלציה הרצחנית, שילמה רסקו לבית-הכנסת 27 אלף לירות. תרומה, כמובן.

מזו ישלם רז'חות? קיים רק פוט אחד קטן, המעביע על האידליה העיסוק. החניון מתנהל ללא-ראיין, ומבלי לשים את המיסים המתאימים, ולמעשה איננו



גבאי הצרוני תביעה מחוצפת

חוקי כלל, רחמנא-ליצלן. פטוט זה לא הפריע לגבאי בית-הכנסת, אברהם חצרוני, התפשט על שטח השייך לבעלי-הבתים שברחוב הרסיני, ולצדף גם אותו לתחומי ממלכת החנייה הפרטית שהקים. בשלב זה עורר עליו את חמתם של בעלי העסקים, אולם מרביתם המשיכו לרסון בחשאי וקיבלו את הדין מגבוה, אולי מ' שום הכבוד שהם רוחשים למוסד הקדוש ולמה שהוא מסמל.

אך היום כאלה שלא ויתרו, ופנו לעירייה, תל-אביב, כראש שלג-הפיקוח בעירייה, אריה קרמר, הורה לפקחי העירייה לרשום "דוחות נגד בית-הכנסת, באשמת הפעלת עסק ללא-ראיין, ופרשת הדוחות שפגסה למתחומי מינויים. עיריית הרסיני, שפנתה לבית-הכנסת לא טרחו כלל לשלם את הקנסות שהוטלו עליהם חוק. מיציות ליטול דוחות. באחד ה' הניסיונות למיטא מוצא חן הסכך ה' בלתי-קדוש, דרש מנהל רשות-החנייה יונה גמפל, כי בית-הכנסת יקצה חנייה חופשית לפחות לבעלי השטח הגזול ולי לקוחותיהם. אולם לא כך חשב הגבאי, הוא מצידו, תיכנן לנצל את ההסדר למטרות שונות